

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV № 40 (313).

П'ятниця, 30 вересня 1960 р.

Ціна 20 коп.

ГАЗЕТИ І ЖУРНАЛИ — КОЖНІЙ СІМ'І

ДРУКОВАНЕ слово в нашій країні користується великим авторитетом. У містах і в селах Кіровоградщини переважна більшість трудящих одержує газети та журнали. Щоденне читання періодичної преси стало духовною потребою радянських людей.

Преса повсякденно розширює і зміцнює свої зв'язки з широкими масами робітників, колгоспників, інтелігенції, допомагає їм успішно виконувати свої завдання.

Газети і журнали відіграють велику роль у вихованні молоді в дусі комуністичної моралі. Ось чому юнаки і дівчата звертаються до преси як до друга і порадики, вчать правильно розв'язувати практичні життєві питання.

З року в рік збільшується кількість друкованих видань, зокрема молодіжних, зростають тиражі. По Кіровоградській області за останнє п'ятиріччя майже вдвоє розширилася передплата на газети і журнали. Зараз насиченість преси становить 420 примірників на кожну тисячу чоловік населення. У поточному році молодіжних видань розповсюджено майже на 62,5 тисячі примірників більше, ніж торік. Значно зріс попит на дитячі журнали і газети.

Безумовно, в цьому немала заслуга і комсомольських активістів. Добре займаються вони передплатою в містах Олександрії і Знам'яні, в Добровеличківському, Вільшанському, Бобринецькому, Гайворонському районах. Саме тут міськкоми і райкоми комсомолу активно взялися за розповсюдження преси. В кожній комсомольській організації виділили громадських уповноважених, які із знанням справи пропагують періодичні видання. І не випадково в цих містах і районах кожний другий трудівник передплачує газету або журнал.

Колгосп «Зоря комунізму», Знам'янського району, досить великий. Тут комсомольська організація налічує більше 150 чоловік, в чимало неспілкової молоді. Комітет, очолюваний Валерієм Утилом, добре працює: в артілі надходить понад 300 примірників молодіжних газет і журналів, в тому числі 260 передплатників одержують газету «Молодий комуніст». Немає жодної молодої людини в артілі «Шлях до комунізму», яка б не передплачувала газету чи журнал.

Добре проводять передплату на Олександрійській швейній фабриці, де секретарем комсомольської організації Люба Шевченко, в колгоспі імені Петровського, зернорадгоспі «П'ятихатському», Петрівському районі, та в багатьох інших артілях, РТС, установах, на підприємствах.

Та не всюди про цю важливу справу дбають як слід. Незадовільно розповсюджують періодичну пресу в Маловисківському, Новопразькому, Олександрівському, Ново-Георгіївському районах та в м. Кіровограді. На «Кременчукгесбуді» на четвертий квартал зменшилась передплата на молодіжні видання, і це трапилось лише тому, що комітет комсомолу перестав цікавитись цим важливим питанням.

З 1 жовтня у всіх конторах і відділеннях зв'язку розпочинається передплата на газети і журнали на 1961 рік. Можна буде і безпосередньо на підприємстві, в колгоспі чи радгоспі, в установах і вищих навчальних закладах передплатити періодичні видання у громадських розповсюджувачів преси, яких виділять партійні, профспілкові та комсомольські організації.

Передплата — справа великої політичної ваги, і тому комсомольські організації повинні приділяти їй велику увагу. Треба, щоб це питання обговорили на комсомольських зборах, на яких слід визначити громадських розповсюджувачів. Активістам, агітаторам і пропагандистам слід частіше проводити читачькі конференції, зустрічі працівників редакцій з читачами, влаштовувати доповіді і лекції про значення преси в комуністичному вихованні молоді.

Всілякої підтримки заслуговує почин трудящих Гайворонського району, які виступили ініціаторами змагання за те, щоб завершити передплату на наступний рік до 43-х роковин Великого Жовтня. Гайворонці дали слово довести насиченість преси не менше як 500 примірників на одну тисячу чоловік населення. Обком партії схвалив звернення гайворонців і рекомендував партійним і комсомольським організаціям підхопити цей почин.

Розповсюдження молодіжних газет і журналів — обов'язок комсомольських організацій. То ж проведемо передплату серед молоді організовано, в стислі строки!

МЕТАЛОЛОМ — Х Л І Б МАРТЕНІВ

В третій бригаді колгоспу «Україна» ініціаторами збирання металевого лому виступили комсомольці Микола Баланов, Тамара Магар, Валентина Кудякова та Микола і Валентина Киретя. Вони більше всіх знесли металобрухту.

В перший день місячника молоді третьої бригади підготувала для відправки 740 кілограмів металу. Комсомольці інших бригад колгоспу теж включилися в місячник.

А. ГАШПОРЕНКО.

Ново-Архангельський район.

Жителі Хмельового в останні дні спостерігали таку картину: йдуть по вулиці учні місцевої середньої школи, несуть із собою уламки старих ребок, куски дроту. Діти заходять у кожний двір і звертаються до господарів:

— Чи не знайдуться у вас непотрібні металеві речі? В одному подвір'ї дістануть старе відро, в іншому — залізне колесо; все підбирають юні шучачі цінної сировини.

— За два дні назбирали 6 тонн металевого лому, — радісно повідомляє старша піонервожата школи Н. М. Бондаренко.

Н. ДЯКОВА,
секретар Хмельовського РК ЛКСМУ.

Учні Шишківської середньої школи, Рівнянського району, зібрали вже 1500 кілограмів металевого лому. Особливо добре працювали школярі п'ятих і восьмих класів.

Ю. ВАСИЛЬКО.

Кожному доводиться купувати олійні фарби, консерви, крем для взуття та інші господарські і харчові вироби в бляшаній тарі, яка згодом викидається на сміття.

А чому б ці всі бляшанки не здавати до заліскового магазину? Це дало б можливість підприємствам скоротити випуск бляшанок, а промисловість одержала б більше жерсті для інших потреб.

Якщо торговельні організації, а також керівники міста та області серйозно й по-діловому займуться цим питанням, держава збереже сотні тисяч тонн металу.

В. СІНЬКОВ,
товарний касир станції Кірово-Українське.

КОЖНИЙ МЕХАНІЗАТОР — З учорашньої пошти ПЕРЕДПЛАТНИК

Організовано пройшла передплата на періодичні видання у тракторній бригаді № 2 колгоспу імені Кірова, Ново-Архангельського району. Кожний механізатор в наступному році буде одержувати одну—дві га-

зети і журнал «Сельський механізатор». А комсомольці Микола Новак, Андрій Шевченко, Михайло Нехаїчук і Микола Зубар передплатили по дві—три газети

і журналу. Всі юнаки підписались на свою обласну комсомольську газету.

В. КУЗЬМЕНКО,
юнокор.

Перебування М. С. Хрущова в Нью-Йорку

26 вересня видний американський громадський діяч і промисловець Сайрус Ітон влаштував сніданок на честь Голови Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущова. В готелі «Білмор», де проходив сніданок, зібрані представники ділових кіл, вчені, громадські діячі США і Канади.

Сайрус Ітон тепло вітав М. С. Хрущова і виголосив промову, присвячену поліпшенню радянсько-американських відносин, зміцненню миру в усьому світі.

У промові-відповіді тов. М. С. Хрущов палко подякував Сайрусу Ітону за теплі слова, розповів про пропозиції радянської делегації на Генеральній Асамблеї Організації Об'єднаних Націй, висловив ряд пропозицій, які сприяють кращому досягненню угоди про загальне і повне роззброєння.

Сніданок пройшов у теплій, дружній обстановці.

26 вересня Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов у своїй резиденції в Нью-Йорку зустрівся з прем'єр-міністром Індії Дж. Неру. Зустріч, на якій були присутні міністр закордонних справ СРСР А. А. Гро-

мико і секретар у закордонних справах МЗС Індії С. Датт, пройшла в дружній атмосфері.

Зустріч М. С. Хрущова з Й. Б. Тіто

28 вересня у приміщенні радянського представництва при ООН відбулася зустріч між Головою Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущовим і президентом ФНРЮ Й. Б. Тіто.

У відвертій розмові були обговорені міжнародні пи-

тання, про ліквідацію колоніалізму, про становище в Конго, питання роботи XV сесії Генеральної Асамблеї ООН, про радянсько-югославські відносини та інші. Розмова відбувалася в дружній атмосфері.

(ТАРС).

«Піонерська дворічка»

КЛИЧЕ

Славні діла ТРУДОВІ

ДРУГОГО жовтня 1960 року рівно о десятій годині ранку почеться урочиста Всесоюзна радіолінійка. Юні піонери Радянського Союзу почнуть старт «піонерської дворічки», яка закличе їх на нові діла саме в день сорокарічного ювілею історичної промови Володимира Ілліча Леніна на III з'їзді комсомолу. І це не випадково, бо ще тоді вождь трудящих говорив про необхідність організувати і об'єднувати підрастаюче покоління, давати приклад виховання і дисципліни.

В усіх загонах і дружинах області пройшли піонерські збори, на яких обговорювали свої плани дворічки. Піонери Кіровоградщини поставили перед собою завдання: зібрати 10 тисяч тонн металолomu, виростити 100 тисяч кроликів, 300 тисяч голів птиці, закласти 50 піонерських садів і 200 алей, посадити 200 гектарів винограду і ягідників. Великі і відповідальні завдання намічають юні ленінці!

Піонери Кам'янецької середньої школи, Ново-Архангельського району, вирішили зустріти славний 40-річний ювілей піонерії—19 травня 1962 року — багатьма цікавими справами.

Вони дали слово посадити 20 гектарів лісу, 20 гектарів саду, 5 гектарів ягідників, виростити 1.000 кролів, зібрати 60 тисяч кілограмів металолomu. Зазеленять береги річки Синюхи. 2,5 кілометра їх озеленять піонери Ново-Архангельської середньої школи, які до того ж визначили своїм основним завданням — навчання без двійок.

Яку ж мету ставить перед собою «піонерська дворічка»?

Насамперед, активізувати піонерську роботу кожної дружини, розширити сферу впливу піонерської організації на всіх дітей, виховувати активних, всебічно розвинених юних гро-

мадян, розвивати їх самодіяльність та ініціативу. Справа честі всіх комсомольців, де б вони не працювали — в колгоспі чи радгоспі, на фабриці чи заводі, в установі чи іншій організації, — допомогти своїм молодим друзям стати їхніми бойовими, надійними помічниками.

Прикладів міцної дружби між піонерами і виробничими колективами в нашій області є багато. Запитайте членів бригади комуністичної праці Петра Павловича Прошкіна з агрегатного заводу про їхні взаємовідносини з піонерами-семикласниками загону «Супутник семирічки» Кіровоградської школи № 7. Вони охоче розкажуть, скільки корисних, хороших справ зроблено у цьому своєрідному змаганні між дорослими і школярами. Гірники Олександрійського вугільно-гірничорудного комбінату шефствують над вихованцями Войнівського дитячого будинку лише півроку. Але які чудові зміни у своєму житті відчувли піонери!

Дорогі друзі! Зробимо так, щоб комсомольці кожної бригади на підприємстві і в колгоспах взяли шефство над окремим піонерським загonom, дружиною, повністю відповідали за їхню роботу, були вірним полем діяльності. Допоможемо молодим братам і сестрам краще пізнати радість творчої праці, створити цікаві клуби, збудувати стадіони і спортивні площадки, організувати читальні та ігрові клуби. Хай в кожній піонерській загоні прийде вожатий виробничник. Давайте включимося у змагання на кожному підприємстві і в колгоспі за кращу допомогу школі. Лозунгом усіх комсомольських організацій хай стане: «40 цікавих справ для піонерів». Тож до роботи, юнаки та дівчата! «Піонерська дворічка» кличе і нас!

КОМСОМОЛЬЦІ колгоспу імені Карла Маркса, Олександрійського району, в рахунок свого зобов'язання заклали у траншеї понад 4 тисячі тонн кукурудзи. Шофери Ф. Павук, В. Юхименко, комбайнери Ф. Луценко, Ф. Тельнюк виконують змінні завдання на 115—125 процентів.

І. КОТЛЯР,
юнокор.

60 УЧНІВ Гаївської восьмирічної школи активно допомагають артілі імені Котовського, Кіровоградського району, у збиранні багатого врожаю. Діти очистили 2 тисячі центнерів проса, обламали качани кукурудзи в молочно-воскової стиглості з площі 20 гектарів. Тепер вони збирають кукурудзу на зерно.

І. НАЗАРТІЙ,
юнокор.

Нова перемога молодого дояра

Івану Черповицькому, дояру артілі «Зоря комунізму», Гайворонського району, тільки двадцять один рік. Та ім'я його вже давно відоме далеко за межами орденоносної Кіровоградщини.

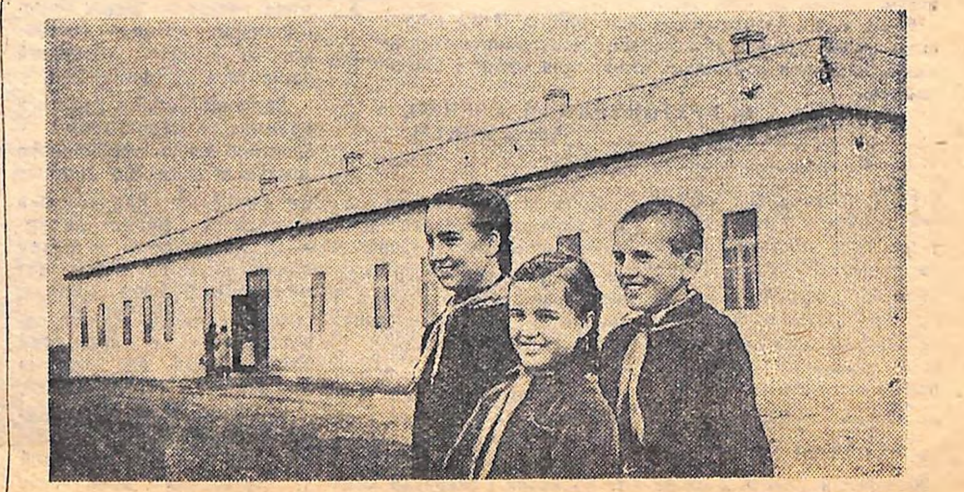
На другий рік семирічки молодий трудівник взяв підвищене соціалістичне зобов'язання.

Вчора Іван Черповицький надає за день від кожної корови по 10 літрів молока, і на дощі показників проти його прізвища обліковець ферми вивів цифру 3.500 — кількість кілограмів надоемого молока від кожної корови з початку року.

В селі Кіндратівці, Ново-Архангельського району, почала працювати нова восьмирічна школа. Крім класних кімнат, тут є хороший біологічний кабінет, майстерня, спортивний зал. Школа збудована на кошті місцевого колгоспу «Україна». У її спорудженні взяли участь не лише колгоспні будівельники, а й батьки школярів, вчителі.

На знімку: учні Надія ШОСТАК, Люба НОСЕНКО та Володя ПАНЧЕНКО біля новозбудованої школи.

Фото В. КОВПАКА.

ЗРІС ПОТЯГ

У МИНУЛОМУ навчальному році в нашому районі працювало понад шістьдесят гуртків політичної освіти, в яких навчалось близько 1.200 комсомольців і 320 чоловік неспівкової молоді. Безумовно, цього було мало. Адже поза гуртками залишалося дуже багато молоді.

Керуючись постановою ЦК КПРС «Про завдання партійної пропаганди в сучасних умовах», ми в значній мірі поліпшили становище. Нині створено близько 90 гуртків, їх відвідуватиме до 2.200 слухачів. Краше, ніж торік, проведений добір пропагандистських кадрів, у чому нам велику допомогу подали партійні організації. Вести гуртки доручили найбільш підготовленим вчителам, культурно-освітнім, інженерно-технічним та медичним працівникам. Про-

ДО ЗНАНЬ

пагандистами гуртків по вивченню конкретної економіки призначені спеціалісти сільського господарства.

Характерно, що зріс потяг молоді до економічних знань. Ідучи назустріч побажанням, ми створили в районі 11 гуртків по вивченню економіки сільськогосподарського виробництва. Оволодіння економічними знаннями принесе велику користь кожному слухачеві у практичній роботі, розширить кругозір.

У десяти першочинних організаціях комсомольці вирішили навчатися в гуртках «Комунізм — практичне завдання нашого покоління».

VI Пленум ЦК ВЛКСМ підкреслив, що кожна молода людина повинна на-

вчатися, духовно збагачуватись. Ця постанова в нашому районі широко втілюється в життя. Так, у комсомольській організації колгоспу «Родина», де секретарем Віктор Чорний, понад 30 юнаків і дівчат будуть вчитися у вечірній школі та заочно, більше двадцяти чоловік відвідуватимуть гурток по вивченню конкретної економіки, а декілька комсомольців виявили бажання самостійно підвищувати ідейно-політичний рівень.

В колгоспі імені ХХ з'їзду КПРС, де секретарем комітету комсомолу Микола Холодовський, торік працювало два, а нині створено вже чотири гуртки: по вивченню конкретної економіки, біографії В. І. Леніна, історії ВЛКСМ. Пропагандистами призначені агроном-плановик Анатолій Закржевський, ланкова Надія Кривенченко та інші.

Не забули ми і про учнівську молоддь. Так, у сільськогосподарському технікумі щотижня одна година відводиться для ознайомлення з подіями, що відбуваються в нашій країні і за рубежом. В одинадцяти середніх школах учні старших класів будуть вивчати біографію В. І. Леніна та історію комсомолу.

Збільшились в цьому році число тих, хто самостійно оволодіватиме основами марксизму-ленінізму. Цією формою навчання будуть охоплені секретарі комсомольських організацій, багато членів комітетів комсомолу. Для самостійно вивчаючих при райкомі комсомолу створено консультативний пункт, де можна одержати пояснення з незрозумілих питань.

Докладемо зусиль, щоб розпочати заняття організовано.

І. ОКОВИТИЙ,
секретар Бобринецького райкому комсомолу.

НА ЗУСТРІЧ Дню тваринника

ВІСТІ З ФЕРМ

ТЕЛЯТНИЦЯ Катя Цистан з артілі імені Куйбишева задоволена роботою на фермі. Щодня дівчина бачить плоди своєї праці: відгодівельна група телят, біля яких вона поряється, помітно росте.

В минулому місяці кожна тварина збільшилась у вазі майже на 20 кілограмів. Тепер Катя прагне домогтись щодоби 750-грамового приросту живої ваги кожного теляти. Це буде її подарунком обласному святу тваринника.

І. НЕМІРОВСЬКИЙ,

Ново-Архангельський район.

ТЕТЯНА Шاپовал закінчила школу і пішла працювати дояркою артілі імені Карла Маркса, Петрівського району. Згодом поступила в сільськогосподарський технікум. Тепер майбутній спеціаліст очолює ферму.

Не помилилися в правлінні, довіривши колишній доярці відповідальну ділянку роботи. Такі, як Таня Шоповал, не підведуть!

В. ХАРЧЕНКО,
юнкор.

ПОДРУГИ Олена Барбай і Поля Сочинська після закінчення школи твердо вирішили працювати в тваринництві. Ось уже другий рік вони доглядають відгодівельну групу свиней в колгоспі імені Куйбишева. Дівчата домоглися щодобового приросту живої ваги тварин більш як по 500 грамів.

І. БАНТИШ,

Ново-Миргородський район.

ПТАХОФЕРМУ артілі імені Кірова жартома називають в селі «білою поляною». На початку року її господарки Люба Литвин і Марія Кузьмініч зобов'язалися одержати від кожної курки-несучки по 80 яєць. За неповних 9 місяців вони здали в цілому по фермі 100 тисяч яєць.

Від кожної курки-несучки артіль вже має по 83 яєць, собівартість яких вдвоє менша, ніж у минулому році.

Ф. СУЛИМА,

Новгородківський район.

Трутити

З жалюгідними представниками племені трутнів довелося нам зустрітись у м. Знам'яниці. Це сім'я Хомкінських, що проживає по вулиці Ленінградській, 30. Чим більше знайомишся з цими дармодами, слухаєш скарги на бідність і «утиски» їх з боку місцевих органів влади, тим вище піднімається завеса над нечесним, паразитичним життям спекулянтів і нероб.

— Хочете про нас писати в газету? Будь ласка, пишіть, ми цього давно заслужуємо (!).

Найстарша в родині Віра Гнатівна показує на свою дочку Катерину:

— Чом не красуня? Не дарма в 16 років заміж вийшла, інші засиджуються в дівках до старості...

Цим власне й вичерпується «похвала» матері. Та й що їй більше додати. Дочка справді довго не «засиджувалась»: їй лише двадцять років, а вона вже встигла побувати в ув'язненні і кілька разів ночувала в міському відділенні міліції.

— Все за спекуляцію, — відверто признається Хомкінська-молодша. — Мене годують солодкі цукерки власноручного виробництва. Думаєте, спекулювати кину, міліцією злякаєте? Дзуськи. Спекулювала й буду спекулювати.

І тут же на адресу жителів вулиці випускає цілий рій брудних, образливих слів.

— Життя сусіди не дають, наклади зводять. Мене ось трутнем називають, а хіба я за їх рахунок живу? Чесну копійку на базарі сама заробляю.

У Катерини Хомкінської така ж «чиста» копійка, як і совість. Брудною плямою на її двадцятирічній біографії лежать і останні 15 днів арешту за спекуляцію тими ж «солодкими цукерками» власноручного виробництва.

Наймолодша в сім'ї Хомкінських уміє не тільки «добре торгувати»: вона може пошкрябати руками обличчя, а потім, прикинувшись ображеним ягням, бігти в лікарню і скаржитися, що її побили. У неї вистає терпіння цілими годинами простояти на подвір'ї й лити брудні помий на сусідів. А коли доходить справа до роботи, спритно вигадують безліч хвороб, плаче гіркими слізьми.

— А навіщо мені працювати, — цинічно заявляє Ліза Хомкінська. — Досить і того, що мій чоловік працює...

Не раз мешканці вулиці Ленінградської намагалися затаврувати ганьбою цих запеклих дармодів. Справа про спекулянтів Хомкінських мала слухатися і в міському суді. Та все залишилось тільки на словах. Голова вулицного комітету О. Чернівська не намілюється використати вплив громадськості, щоб різко засудити цих тунеядців. Нейтральну позицію займає чомусь і народний суддя т. Слободянник.

Давно вже настав час, щоб жителі вулиці Ленінградської сказали Хомкінським своє вагомє слово:

— Не місце вам в нашій трудовій Знам'яниці!

О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

ЛЮДИ З КУМАЧЕВИМИ ПОВ'ЯЗКАМИ

Добре працює штаб народної дружини селища Ново-Архангельськ, де командиром дружини секретар райкому ЛКСМУ Олег Коковий. Тут на протязі останніх десяти місяців розглянуто біля 40 справ про порушення громадського порядку.

Молоді дружинники підтримують тісний зв'язок з селищною Радою, органами

міліції та комсомольськими і партійними організаціями. Щомісяця проводяться рейди по перевірці сторожів колгоспного і державного майна.

З членами народної дружини, в якій налічується близько 70 юнаків і дівчат, проводяться семінари і наради разом з представниками міліції.

П. ГРОЗЯН,

с. Ново-Архангельськ.

вою ілюстрацією цьому може служити випадок, що трапився в суботній вечір 17 вересня в гуртожитку. В усі боки розбігається сполохана молоддь, щоб дати дорогу сп'янілому Володимирі Катериничу. Але ніхто не наважився втихомирити розбійшаку.

— В чому справа, Володимире? — запитали ми у нього наступного дня.

— Випив трохи з друзями... ніяковіючи мимрять хлопцедь. — Не пам'ятаю, що вчора й робив.

— Мабуть комсомолец?

— Недавно вступив..

— Хіба немає чим займатися?

— А чим? Ні друзів справжніх, ні клубу тут, ні гуртків немає...

Викликає подив поведінка завідуючого клубом Г. Гаврилова. Він сам стверджує, що в його об'єзці входить лише відкрити і закрити клуб та інколи «покрутити» радіо. За це він одержує 270 карбованців на місяць. Г. Гаврилов працює не більше двох годин на день, а решту часу ледарює. А комсомольська організація мириться з цим. За рік Л. Туз провів всього двоє зборів, за півтора року в ряди ВЛКСМ прийнято два чоловіки.

Якось молоддь радгоспу вирішила організувати вечір відпочинку, але гроші, призначені для цієї мети за зданий металолом, Л. Туз привласнив.

Дивує позиція, яку зайняли працівники Мало-виськівського райкому комсомолу. Секретар райкому ЛКСМУ тов. Сиченко б'є тут кількахвилинними наїздами.

Справедливо нарікають комсомольці на нерегулярну доставку пошти. У конторі на столі розкидані розпечатані листи. Їх читають всі, кому тільки заманеться. І так давно вже ведеться тут. Щоправда, за вказівкою керуючого за кореспонденцією повинна наглядати прибиральниця. Але Віра Ткаченко несумлінно ставиться до цього доручення.

Не краще виконує обов'язки Ізювий Микола Босько, який привозить з райцентра кореспонденцію: листи, газети, журнали тощо. Коли він хильне зайвого (що часто з ним буває), то пошти не чекає. Одного разу за тиждень він не привіз ні центральні, ні районну газети.

В. БОНДАР,
спеціальний кореспондент «Молодого комунара».

Семинар пропагандистів

Відбувся триденний семінар пропагандистів гуртків «Комунізм — практичне завдання нашого покоління», проведений відділом пропаганди і агітації обкому комсомолу.

Учасники семінару обмінялися досвідом роботи в системі комсомольської політосвіти. Особливо цікавою була розповідь пропагандиста з Олександрійського рудоремонтного заводу Ф. Г. Кравчинської, яка застосувала метод семінарських занять, запропонує для висвітлення окремих тем керівних працівників підприємства. Повчальним був виступ і бібліотекаря з Ново-Миргородського району Г. К. Шолохової та інших.

Перед учасниками семінару виступили секретар обкому партії Ф. Г. Мартинов і заступник голови обласного комітету М. О. Августов. З інтересом прослухали пропагандисти лекції: «Про міжнародне становище», «Про успішний запуск і повернення на Землю радянського корабля-спутника» та інші.

Активну участь взяли керівники гуртків у семінарському занятті на тему: «Особа і колектив при комунізмі». В обговоренні виступило 14 чоловік.

Корисним і повчальним був цей семінар! — така одноставна думка його учасників.

В. ШМАТУХА,
керівник лекторської групи обкому комсомолу.
На знімку: група учасників семінару.
Фото В. Ковпака.

З радгоспу надійшов лист...

«Після довгих вагань ми, комсомольці відділка радгоспу, вирішили звернутись до редакції «Молодого комунара» з цим листом. Газети і журнали до нас приходять з великим запізненням, причому не всі номери. Обласну комсомольську газету, наприклад, одержуємо два-три рази за півмісяця. У нашому клубі ніяка робота не проводиться. Не за горами зима, а приміщення ніхто й не думає ремонтувати.

На відділку вже давно не було комсомольських зборів: ніяк не доприсомось секретаря, щоб їх провести.

Є ще у нас багато інших неподобств. Отож і просимо ми вас допомогти присікти самоуправство керівників, створити нормальні умови для праці і відпочинку».

О. КРУТОНЕНКО, М. САЄНКО,
члени ВЛКСМ.

ЦЕЙ тривожний сигнал надійшов до редакції з радгоспу Маловиськівського цукрокомбінату. Доповнивши його, з'ясувати прізвиська винуватців по телефону не вдалося, бо з Комсомольським відділком майже рік немає телефонного зв'язку.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
30 вересня 1960 р. 2 стор.

Коли ж ми прибули до райцентра, то секретар райкому комсомолу т. Сиченко не зміг навіть назвати прізвиська завідуючого клубом і секретаря комсомольської організації відділка.

...Неприваблива, сумна картина постада перед нами, коли ми прибули на місце. Керуючий відділком т. Артюшков, партгрупорг т. Русакова і секретар ком-

сомольської організації т. Туз віддали забуттю турботу про житлово-побутові умови робітників.

— Іноді звечора не буває світла, — скаржаться робітники, — та електрика т. Туза марко просити, щоб відремонтував сітку.

— У нас навіть умивальника немає, — додає прибиральниця Марія Цибенко. — Кожен змушений умиватися де прийдеться.

Залишає бажати кращого громадське харчування. У ідальному треба йти зі своїм шматком хліба, бо інакше не пообідаєш. Якість страв нікудишня. Борщ, наприклад, навіть тепер, у щедру осінню пору, готується без помідорів, буряків, моркви, спецій, сметани. Кухня перетворилася у прохідний двір — сюди без халатів заходять сторонні люди.

Кричущі безладдя у відділку обумовлені насамперед тим, що його керуючий т. Артюшков веде себе

зарозуміло, підміняє живе керівництво адмініструванням, грубістю, «розчавлю, вижену». — ось далеко не повний перелік слів з його лексикону. Керуючий не гребує і рукоприкладством. Юзефа Солодкого він якось схопив за теніску, порвав її, нізашо побив хлопцеві обличчя.

В радгоспі і понині пам'ятають такий випадок. Біля свиноферми був посаджений фруктовий сад. Молоді тваринники разом з літнім бригадиром Г. П. Пасічником немало потрудились, щоб доглянути дерева. Сад почав плодоносити. Але т. Артюшкова і головному зоотехніку радгоспу т. Сизову захотілось, щоб свині неодмінно прогулювались під кронами яблунь і груш. Не без їх відома тварини начисто понівечили дерева.

На позодку у керуючого опинився і секретар комсомольської організації відділка Л. Туз. Своєю безпринципністю він потурає розгнізданим діям т. Артюшкова, кризь пальці дивиться на повторні явища, які проивітають тут, Жи-

Він любив життя крилате

О ПУБЛІКУВАННЯ в нашій газеті нарис «Він любив життя крилате» про мужнього вихованця ленінського комсомолу, поета-журналіста, керівника підпільної групи в період тимчасової окупації Кіровограда Петра Лахмана викликало великий потік листів до редакції. Нижче друкуємо відгуки на нарис і спогади про Петра Лахмана.

СВІТЛИЙ ОБРАЗ

ГЛИБОКО, до сліз, схвилювала мене розповідь про безстрашність, вірність Батьківщині, заповітам ленінського комсомолу хорощого поета і журналіста Петра Лахмана. Схвилювала, сповнила душу тугою його трагічна загибель, почуття гордості викликав у серці подвиг Петра.

Тепер мені здається, що я ні раз не бачив його у похмурий чи дощовий день. Все, що пам'ятаю про нього, наче сяє сонцем. Він багато писав про степ, про сонце і людей, він завжди бачив їх світлим, веселим, радісним. Він був хорощим молодим, закоханим в життя поетом. Його перші вірші — це була пісня ранкової дороги. Він написав би багато талановитих творів...

Наше літературне об'єднання збиралося при редакції «Кіровоградської правди». Охочих прочитати свої вірші було чимало. Петра Лахмана завжди доводилося запрошувати до столу. «Та не треба... Перепиши, тоді», — говорив він. Не поспішав Петро і друкуватися. У нього було вже десятки віршів, а він подав до нашого першого збірника, який ми готували до видання, лише кілька маленьких мініатюр. Словами однієї з них ми й назвали нашу збірку — «Достигав жито».

Того червеного дня, коли почалася війна, ми з Петром були разом в Д. Грузькому під Кіровоградом. Ми йшли шляхом, серед високих, розхвилюваних хлібів. Якийсь вершник на ходу

кинув нам тривожні слова. Петро сплився. В його чорних очах, схованих за товстими скельцями окулярів, я побачив сльози. Він дивився вдалечинь, гладив рукою колосся і довго не міг вимовити й слова.

В дні, коли фашистські загарбники наближалися до Кіровограда, Петро Лахман часто виступав у пресі з патріотичними, пристрасними віршами. Мені він не раз говорив про те, що ходив до військового комітету і що його не брали до армії через слабкий зір. В одній з останніх наших зустрічей, перед самою евакуацією редакції, Лахман признався мені, що його залишили у місті для підпільної комсомольської роботи в тилу ворога.

Від цієї душі підтримую газету «Молодий комунар» у тій добрій справі, яку вона зробила.

Кіровоградщина багата на славні імена героїв. Безстрашний партизан, поет, журналіст Петро Лахман бравинен теж стояти в ряду її визначних синів і дочок. Громадським організаціям міста необхідно подбати про те, щоб увіковічити його світле ім'я. Щирі вірші Петра Лахмана теж заслуговують того, щоб розшукати їх, зібрати і видрукувати.

Хто героїчно стояв за честь нашої Батьківщини, той завжди з нами!

Анатолій ХОРУНЖИЙ,
письменник,
м. Київ.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Редакція приєднується до пропозиції письменника Анатолія Хорунжого і сподівається, що Кіровоградський міськком комсомолу, міськвиконком позитивно розв'яжуть питання про увіковічення пам'яті поета-бійця Петра Лахмана.

БУДЬ
ТАКО
Ю,

ЯК БАТЬКО, РАЄ

До редакції газети «Молодий комунар» зайшла невисока на зріст смуглява дівчина.

— Я хочу щиро подякувати вам за нарис «Він любив життя крилате», в якому так тепло написано про мого батька, — сказала Раїса Лахман, дочка прославленого комсомольця-партизана Петра Лахмана.

В 1944 році вона була зовсім маленькою, їй ішов сьомий рік.

— Я, як зараз, бачу, — згадує Рає, — як нескінченною низкою під звуки траурної мелодії йде потік людей. Всюди майорять прапори. Ридання матері. Я сиджу біля закритої труни батька і теж плачу. Незабаром після похорон захворіла мати, яка, допомагаючи батькові в підпіллі, простудилася.

У Раї на очах з'явилися сльози...

Раїса Лахман росла і виховувалася у своїй бабусі по матері. В 1945 році вона пішла в школу № 11, де вчителі оточили її увагою і ласкою. В 1952 році дівчина була прийнята в члени ВЛКСМ. Після закінчення десятирічки Раїса поступила до Кіровоградського машинобудівного технікуму, а восени 1958 року Рає Лахман, технік ливарного виробництва, дістала призначення на Фастівський завод хімічного машинобудування «Червоний Жовтень».

Тепер Рає працює нормувальницею в ливарному цеху. Живе в благоустроєному гуртожитку заводу. Користується заслуженою шаною у комсомольців і товаришів по роботі.

— Я пишаюсь своїм батьком, — сказала на закінчення розмови Рає. — І даю слово, що все життя буду свято берегти пам'ять про героїв-комсомольців, які віддали своє життя в ім'я щастя народу і, як батько, з гордістю високо пронесу через все своє життя високе звання члена ленінського комсомолу.

М. ГАЛИЧЕНКО,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

На знімку: Раїса ЛАХМАН.

«Кіровоградським обкомом партії я був залишений на підпільній роботі. У січні 1942 року член нашої групи Л. Чередниченко доповів мені, що зі мною бажає розмовляти людина з Кіровограда. Я дав свою згоду, і вночі відбулася наша зустріч. Петро Сазанчук передав мені наказ керівника підпілля Кіровоградщини М. М. Скриди зібрати якомога більше зброї і активізувати діяльність нашої групи. Разом з тим посланець вручив мені пачку листівок, які члени нашої організації І. Сидоренко, Т. Литвинов, С. Яворенко і я потім розповсюджували серед населення Компаніївського і Бобринецького районів.

Не можна без хвилювання читати листи батьків загиблих. В цих, написаних кров'ю серця рядках і великий біль з приводу тяжкої втрати, і гордість за своїх дітей, за те, що в хвилини небезпеки вони виявились гідними своєї могутньої Вітчизни.

«Довгий час неспроможна була написати вам листа — душили сльози, — пише мати П. Лахмана Ганна Гнатівна. — Важко, ой, як важ-

ЯКОСЬ до редакції зайшов початкуючий поет з Кіровограда Дмитро Чибісов. Він запропонував нашій увазі вірш «Пісня про Кременчуцьке море». Уважно перчитуємо його декілька разів підряд. У рядках є і чайки, і хвилі, і береги... Все є, і немає тільки поезії.

— Як ви писали? — запитуємо.

— О, я не з неба все це брав... Ось подивіться...

І він показав нам кілька віршів-фотографій з «Кіровоградської правди». Прикро, але факт: Д. Чибісов черпає своє натхнення із знімків, на яких зображений куточок Кременчуцького моря. Звичайно, користуючись таким джерелом натхнення, поезія не вийшла.

— А ви допрацюйте, — просить автор.

— ? ! ?

Образився. І замість того, щоб поїхати до нозого моря, поговорити з людьми і на власні очі побачити всю ту неповторно чарівну красу, яка навечно лягла в робочі серця будівників, пройтися їх думками, почуттями, Д. Чибісов почав вперто атакувати членів літ-об'єднання В. Погрібного, О. Шкабоя, Г. Янова та інших, щоб ті «допрацювали» його мертвонароджене творіння.

Хибний, слизький шлях! Хто підходить з такою міркою до літературної творчості, той завжди збóчує на вузьку доріжку, яка заводить у сферу переспівів з чужого голосу.

Поет, тим більше початківець, беручись за новий твір, завжди повинен прагнути написати про побачене, щоб це побачене всім єством відчували читачі, щоб даний предмет чи описувана подія стали не випадковим фактором, а загальним надбанням. У цьому і полягає призначення поезії.

Звернемося до того ж вірша Д. Чибісова «Пісня про Кременчуцьке море». Марно шукати тут відтворених автором образів людей, які своїми руками створили море, чи будь-які події з бурхливого трудового життя гідробудівників. У вірші бракує характерних образів, подиху часу. Це трапилось тому, що автор сам не бачив цих людей. А чого не побачиш, не пізнаєш, того не передаєш поетичними засобами. Це — закон поезії, мистецтва взагалі, жорстокий, справедливий закон. І всякий раз, коли його намагаються обійти, художній твір виходить сірим, не виликає роздумів, емоцій.

Зовсім по-іншому творить

ПОЕЗІЮ

НАРОДЖУЄ ТРУД

(ОГЛЯД ВІРШІВ ПОЧАТКІВЦІВ)

молодий поет з Гайворонського району Володимир Сіряк. Його поетичний доробок порівняно невеликий. Та від цих віршів уже відчувлюється, безпосередньою участю юнака у бурхливих буднях сьогоденного дня. Він пише про те, що його найбільш хвилює:

Що на серці, друже,
молодому,
Чи неспокій, чи пісня
пудьга...

В путь виходь
тривожну, незнайому,
Що в труді до щастя
пролягла.

Так, щастя дається і гартується лише в труді. Тож недарма Володимир і закликає своїх ровесників:

Вслухуйсь в даль,
товариш ясноточий,
Нас з тобою кличуть
поїзди.

Поспішай на заклик
комсомолу,
Партії любові, —
іди!...

Крім віршів суцього ліричних і на громадську тему, у В. Сіряка є й гуморески, байки. В цьому жанрі теж щастить поету-початківицю. Але Володимиру слід більш глибоше розробляти теми, старанно відшліфовувати кожний рядок, кожне слово.

Глибоким ліризмом проінняті перші віршовані рядки Павла Сумарокова з міста Олександрії. Спостерегаючи за тим, як у вересневий день іде до школи першокласник, поет замислюється над його майбутніми шляхами:

Ким будеш ти, хлоп'я
кохане?..

Я знаю — чесним
трудоарем,
Коли в житті нове,
незнайме

Ідеш з радянським
букварем.

Читаєш ці проєги, щирі рядки і вірші у роздуми автора, вірші у світле прийдешнє школяра.

Непогані загальної вірші надсилають до редакції Іван Прудун (м. Бобринець), Володимир Ланецький (с. Рівне), Володимир Бондаренко (с. Бережнєв), Володимир Полонський (м. Кіровоград) та багато інших колгоспників і робітників. Вони оспівують у своїх віршах труд, рідну Вітчизну.

(Закінчення на 4-й стор.)

Друзе Петре, ти з нами

ПЕТРО Лахман! Ще кілька днів тому це прізвище було майже незнайомим переважній більшості жителів Кіровоградщини, а зараз, після опублікування в «Молодому комунарі» 16 вересня цього року нарисів М. Галиченка «Він любив життя крилате», ім'я молодого поета-героя та його друзів стало близьким і рідним тисячам і тисячам людей.

Простий радянський хлопець, який ніколи не відзначався міцним здоров'ям, Петро Лахман в роки чорної фашистської навали зумів піднятися до висот справжнього героїзму. Разом зі своїми друзями молодий патріот вів нещадну боротьбу з фашистськими загарбниками. Його жорстоко били шкіряним нагаєм — він мовчав. Йому вбивали рукояткою пістолета зуби — він сплювував кров і мовчав. Йому до кісток палили підшави ніг — він мовчав. Його поставили на краю прірви — і тоді він мовчав. Петро Лахман так і загинув, не сказавши катам ні слова.

Він мовчав тому, що гаяря, зі всією пристрасною силою серця любив життя. Це може здатися дивним — любив життя і йшов на явну смерть! Ні, нічого дивного немає. Адже Лахман був радянською людиною!.. Серед багатьох різноко-

льорових конвертів редакційної пошти щодня обов'язково знайдеш кілька листів-відгуків на нарис, який схвилював усіх. Пишуть ті, хто близько знав Лахмана, хто брав безпосередню участь у героїчних діях керованої ним підпільної групи, і ті, хто ніколи з ним не зустрічався. Пишуть юні і люди похилого віку, пишуть колгоспники, робітники, інтелігенція. Всі автори листів захоплюються мужністю славних бійців.

«Мене, як двоюрідного брата П. Лахмана, — пише Василь Миронович Схвилював нарис «Він любив життя крилате». Добре, дуже добре зробила редакція нашого молодіжного газети, що розповіла на своїх сторінках про подвиг людини, яка віддала своє життя в ім'я Батьківщини».

Майже про це ж саме говорять у своїх листах кіровоградці В. Кисельов, В. Гармаш, Є. Теліхова, житель села Більшовик, Долинського району, О. Вовк, підполковник у відставці Ф. Чмельов, К. Маржановська з Компаніївського району та багато інших.

«Такі, як Петро Лахман, — пише П. Христофоров з села Велика Виска, — вічно житимуть в серцях комсомольців та молоді, і завжди будуть для нас живим прикладом. Я дуже співчу-

ваю матері героя, але і вдячний їй за те, що вона виховала такого сина».

Звичайно, важко, та, мабуть, і неможливо було в одному нарисі докладно викласти всю історію діяльності підпільної організації ім. Ворошилова. Читачі нашої газети, учасники і очевидці героїчної боротьби групи П. Лахмана з фашистами в своїх листах наводять нові факти, повідомляють про невідомі раніше епізоди. Мешканець м. Кіровограда М. Дезенко згадує такий випадок.

Якось на молочний пункт с. Ганнінського, де в той час працював помічник Лахмана Петро Федорович Сазанчук, вдерся озброєний фашист.

— Давай сметану, російська свиня! — закричав він. Сазанчук відмовив. Тоді озвірілий бандит вдарив його, оскаженіло погрожуючи розстрілом. Петра Федорівича врятувала його дружина — Катерина Степанівна, яка своїм тілом і маленькою дитиною закрила чоловіка. Солдат відступив. А через декілька днів глибокої ночі на молочний пункт прибув П. Лахман і відвіз сметану партизанам в Чорний ліс, Сазанчука заарештувала поліція, але згодом випустила.

Про інший епізод пише колишній підпільник М. Коваленко:

Та не завжди скоряється поетичне слово початку-чим літераторам. Основною прогалиною в їх творах є дрібний аналіз подій, зайва поспішність в осмисленні теми. Наприклад, Петро Гладаревський у вірші «Комсомол» пише:

«Комсомол», — душа заговорила,
Слово це — неначе гордий птах.
За плечима відчував я крила,
Морем грало щастя у очах.

Це рядки про велику подію у житті юнака чи дівчини. Начебто все правильно, а поезії немає. Вірші ці не хвилюють душу читача, не відкладаються вагомим зерном у пам'яті. І трапилося це тільки тому, що молодий поет пішов шляхом найменшого опору. Адже і про крила, і про море щастя вже співано-переспівано. Чому б Петру не знайти нових порівнянь і метафор?..

Незважаючи на всю ширість, шедристь і правильність думок, цей вірш — дуже слабкий у поетичному відношенні. Не маючи досвіду і сідаючи писати, деякі автори користуються мало-виразними, випадковими словами, не вміють добирати саме ті необхідні слова, які з вірша аж ніяк не викинеш.

Щоб краще оволодіти поетичним словом, треба побільше читати віршів Максима Рильського, Володимира Сосюри, Едуарда Багрицького, Володимира Маяковського та інших. В їх творах молоді автори знайдуть для себе багато корисного, повчального.

Читати треба уважно, з олівцем в руках, виписуючи або запам'ятовуючи місця, які найбільш сподобалися. Саме таким шляхом ви-

(Закінчення. Початок див. на 3-й стор.).

ПОЕЗІЮ

НАРОДЖУЄ ТРУД

робляється смак до слова, розширюється кругозір. Але головне — вміння бачити. Поет повинен натренувати свій зір, все підмічати. Життєвий досвід набувається не з книг. Він дається у повсякденній праці, і літератору без нього аж ніяк не можна братися за перо.

Хочеться порадити початківцям прочитати брошуру В. Маяковського «Як робити вірші», «Про поетичну майстерність» М. Ісаковського.

І ще одна дуже важлива умова: не слід розглядати літературну роботу взагалі і поетичну творчість зокрема, як відпочинок, дозвілля.

Володимир Маяковський писав, що ради єдиного слова доводиться перевернути гори словесної руди. І руду цю треба відкидати, як пусту породу, вишукуючи вагомі слова. І якщо шукати їх як слід, озброївшись терпінням і ширим прагненням писати, то вони неодмінно зустрінуться вам, ці потрібні слова, ці хорощі рядки. Це і буде поезія.

В листопаді у Москві відкриється Декада української літератури і мистецтва. Судячи з надісланих до редакції віршів, приходиш до висновку, що молоді літератори Кіровоградщини старанно готуються до цієї знаменної дати. Але ще і ще слід глибше вникати в життя, по краплинках збирати все хороше і вдихати його у поетичні строфи. Слід і самим літераторам працювати наполегливо, з комсомольським вогнем. Адже, повторюємо, тільки труд народжує справжню поезію.

В. ЮР'ЄВ,
В. КРАМАРЕНКО.

«Смачно, швидко, привітно»

Обідня перерва. Багато робітників і службовців поспішають до їдальні міста. Немало їх заходить і до їдальні № 6, яка розташована по вулиці Шевченка. Звичайний зал, звичайні меблі. Але білосніжні скатертини на столах, гардини, порт'єри своєю свіжістю справляють приємне враження. Все це доповнюють красиві квіти. Тут же, в прихорі, є умивальник з біленьким рушником.

Ось за один із столиків сідає молода смуглява дівчина. Це працівниця контрольно-аналітичної лабораторії Людмила Волинська. Через декілька хвилин з'являється офіціантка Валентина Поворознюк, яка швидко обслуговує відвідувачів.

А ось за іншим столиком обідає вся сім'я лікаря Івана Сергійовича Кочеткова: дружина Варвара Федорівна та син Вячеслав. З усього видно, що вони тут постійні відвідувачі.

— А навіщо витрачати час на готування обіду вдома, коли ця їдальня нас завжди задовольняє, — говорить Варвара Федорівна. — На обід витрачається лише 10—15 хвилин, офіціантки чемно і швидко обслуговують.

Багато хорошого про фо-

боту невеликого колективу розповідають відвідувачі К. Соболева, Н. Яковлева, С. Бондар.

Диригент Харківського театру музкомедії К. Я.

Бенц в книзі відгуків залишив такий запис: «Смачно, швидко, привітно — ось що можна сказати про обслуговування в цій їдальні». А вчитель Кіровоградської школи № 27 А. Єрофеев широким дякує всьому колективу за чуйну увагу до відвідувачів.

Іван Волохін, Галина Андрюченко, Олександра Юркова, Валентина Поворознюк, Валентина Мерза,

Таїса Твердоступ, Ірина Лисавенко, Майя Орищенко та інші працівники їдальні своєю сумлінною працею завоювали Перехідний вимпел тресту.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

До Декади в Москві

ПЕРЕСУВНА ВИСТАВКА МИТЦІВ

До Декади української літератури і мистецтва в Москві обласне управління культури і обласне Товариство художників організували першу пересувну виставку творчості кіровоградських майстрів пензля. На ній експонується 70 кращих робіт художників М. Бондаренка, А. Бондаренка, Б. Романішина, Б. Вінгенка, Г. Тихонова, В. Федорова, Ю. Івашенка, В. Пароконьєва та багатьох інших.

Поряд з живописом представлена графіка і скульптура. Серед експонованих творів — картини «Начальник дивізії Пархоменко — герой громадянської війни» (худ. М. Бондаренко), «Герой Соціалістичної Праці робітниця заводу «Більшовик» т. Резнік за роботою» (худ. В. Федоров).

З полотнами кіровоградських митців вже ознайомились трудящі міст Долинської, Знам'янки, Олександрії, і всюди виставка користувалась великим успіхом. У м. Долинській лише в перші дні експозицію проглянули близько п'яти тисяч глядачів. Вдячні записи у книзі відгуків і побажань свідчать про популярність виставки.

Незабаром пересувна виставка буде експонуватися в Ново-Георгіївському районі.

В. ПОНОМАРЕНКО.

УРОЧИСТИЙ ВЕЧІР

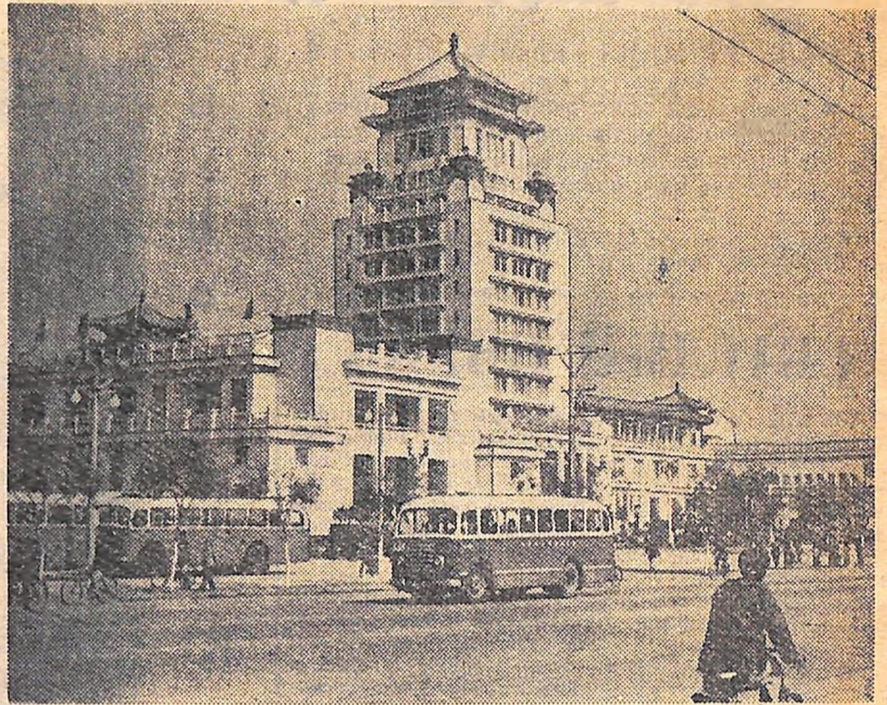
26 вересня в приміщенні обласної філармонії відбувся звітний концерт танцювального колективу Будинку імені Калініна та членів художньої самодіяльності Вільшанського районного Будинку культури.

На початку урочистої частини виступив працівник Центрального Будинку народної творчості УРСР тов. Молдавін. Він палко

поздоровив танцюристів із зайняттям провідного місця на республіканському огляді-конкурсі самодіяльних колективів і присвоєнням йому звання народного самодіяльного ансамблю танцю.

Під бурхливі оплески присутніх самодіяльному колективу було вручено Дипломом другого ступеню Міністерства культури УРСР.

1 ЖОВТНЯ — ОДИНАДЦЯТЬ РОКІВ З ДНЯ ПРОГОЛОШЕННЯ КИТАЙСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ.

Столиця Китайської Народної Республіки Пекін. Палац культури національностей. Фотохроніка ТАРС.

ЗУСТРІЧ З В. КОЗАЧЕНКОМ

У Кіровоградському педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна відбувся вечір зустрічі кіровоградців із письменником-земляком В. П. Козаченком.

Літературний критик А. Ішук розповів про творчий шлях письменника. Після цього виступили робітники Кіровограда. Вони висловили свої думки щодо нових творів В. Козаченка.

Наприкінці зустрічі письменник-земляк поділився з читачами своїми творчими задумами.

Н. ПАЛИВОДА.

На сесії Генеральної Асамблеї ООН

На денному засіданні сесії Генеральної Асамблеї ООН 26 вересня виступила глава албанської делегації голова Ради Міністрів Народної Республіки Албанії Мехмет Шеху і прем'єр-міністр Республіки Куба Фідель Кастро, який очолює кубинську делегацію.

Делегація Народної Республіки Албанії, сказав М. Шеху, заявляє про свою підтримку пропозицій Радянського уряду про загальне і повне роззброєння та про ліквідацію колоніального режиму в усіх його формах.

Зустрінутий бурхливими оплесками більшої делегації, на трибуну виходить герой кубинської революції Фідель Кастро.

У своєму виступі Фідель Кастро спливав на історію народно-визвольної боротьби кубинського народу, розповів про заходи, яких вжив революційний уряд Куби, щоб полегшити становище населення.

Потім глава кубинської делегації викрив контрреволюційну діяльність, яку проводять Сполучені Штати щодо Куби. Американські літаки, сказав він, скидали запальні бомби на цукрові плантації, організували піратський наліт на Гавану. Після того, як нальоти закінчилися, сказав далі Кастро, почалась економічна агресія. Ми хотіли розширити свою зовнішню торгівлю, підписали торговельні договори з Радянським Союзом, за яким СРСР купує у нас 1 мільйон тонн цукру на рік і надає нам певну кількість необхідних нам товарів.

Кастро заявив далі, що кубинський народ чекав від наради американських держав у Коста-Ріці захисту від економічної агресії США. Проте ця організація замість цього виступила в обвинуваченнями проти Радянського Союзу. В Коста-Ріці васудили Радянський Союз за те, що він обіцяв в разі нападу на кубинський народ подати йому допомогу в боротьбі проти агресора. З якого часу обіцянка допомоги жертві агресії є агресивним актом? Як можна засуджувати Радянський Союз за те, що американці бомбардували Кубу? Радянський Союз не нападав на Кубу!

Уряд і народ Куби, про-

довжував Кастро, серйозно стурбовані агресивним курсом США щодо нашої країни. На острові Сіне в Карібському морі, який належить Гондурасу, вони збудували потужну радіостанцію, що веде передачі на Кубу. Вороги кубинського народу, які подивляються на ній, всіляко намагаються розпалити контрреволюційну діяльність на Кубі. Це тривожнішим є та обставина, продовжував прем'єр-міністр Куби, що на нашому острові перебуває воєнно-морська база США в Гуантанамі. Наявність на кубинській території цієї американської воєнної бази може зробити Кубу жертвою ядерної війни, розв'язаної американською воєнницею. Ми перебуваємо в трагічній ситуації, заявив Кастро. База Гуантанамі націлена в серце кубинського народу. Вона була нав'язана нам силою, і тепер уряд Куби серйозно розглядає питання, щоб відповідно до міжнародного права американські військово-морські сили забралися геть з Гуантанамі.

Потім Кастро спливав на питаннях міжнародного становища. Глава кубинської делегації палко підтримав радянські пропозиції про загальне і повне роззброєння. Він підкреслив також невідкладну необхідність розв'язання питання про представництво в ООН Китайської Народної Республіки.

ВІДПОВІДЬ

на математичну задачу, вміщену в номері за 18 вересня 1980 року:

Кожух коштував 390 карбованців.

Правильні відповіді першими надіслали читачі тт. Гардаш (с. Нова Прага) і Жечева (м. Кіровоград).

ПОПРАВКА

У кореспонденції М. Барського «Кохання... Чи було воно?», надрукованій в газеті «Молодий комуніст» за 4 вересня, з вини автора вкралась помилка. Як з'ясувалось, Г. Толчинський з Тамарою С. дружили не поринав.

На працівника редакції тов. Барського М. І. накладено адміністративне стягнення.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Газета виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю.

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефон: редактора, відповідального секретаря — 5-40, загальний — 8-24.

БК 01640. Друкарня імені Г. М. Димитрова обласного видавництва, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Зам. № 6082. Т. 30.000.